

Această femeie

MIHAIL VĂDINEANU

Această femeie

Mihail Vădineanu

Logos Panda
2022

Această femeie
Mihail Vădineanu

Copyright Editura Logos Panda, 2022
Iasi, Bd. Nicolae Iorga nr. 55B

logospanda21@gmail.com
www.librariavirtuala.com

Tehnoredactare: Maria Antohe
Design copertă: Roxana Demetra Stratulat

Reproducerea oricărei părți din prezentul volum prin fotocopiere, scanare, multiplicare neautorizată, indiferent de mediul de transmitere, este interzisă.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
VĂDINEANU, MIHAIL

Această femeie / Mihail Vădineanu. - Iași : Logos Panda,
2022

ISBN 978-606-95513-2-5

821.135.1

Această femeie

Mihail Vădineanu

Logos Panda
2022

Pagina lasata
intentionat goala

Pentru Adriana, soția mea

Pagina lasata
intentionat goala

Personajele și acțiunea romanului sunt imaginare, totuși trăirile și tot ce li se întâmplă acestora sunt inspirate din viața de zi cu zi a oamenilor. Orice asemănare cu realitatea este întâmplătoare.

Pagina lasata
intentionat goala

S-a întâmplat fără să-mi dau seama. Abia atunci când am realizat era prea târziu, însă nu-mi pare rău. Acel moment m-a schimbat, mi s-a oferit o a doua șansă pentru a fi mulțumit de viața mea. Am văzut-o, îi admiram frumusețea strălucitoare și încet realizez că este ea, cea pe care o așteptam...

Țiimpul a trecut pe lângă noi discret, pe nesimțite, curgând continuu până la acea clipă de revelație. Atunci s-a petrecut ceva care m-a răscolit și m-a făcut să mă simt deodată singur. Doresc să-mi trăiesc viața pe care am întrevăzut-o ca din exterior. Mi-a plăcut cum era sau cum poate fi. Ea, numai această femeie mi-o poate împlini așa cum mi-am imaginat-o. A intrat în viața mea surprinzător și nu vreau să-i mai dau drumul să plece. Poate își va da seama că eu sunt el, cel destinat...

Pagina lasata
intentionat goala

I. Începutul

Am ieșit să mă plimb puțin, pentru a putea să-mi ordonez gândurile și să-mi revin din surpriza acestei vizite. Orașul era același cum îl știam, prăfuit ca de obicei, cu un aer șters și trist pentru că nu simțeam speranță oriunde ai fi privit. Din această cauză, fără sentimente de încredere în el, mi-e teamă că oamenii l-au uitat. Da, așa cred, orașul a fost uitat de toată lumea. Fiecare dintre noi avea alt interes, căutând ceva, ceva pierdut într-un trecut mai mult sau mai puțin apropiat. Lumea noastră speră, este deschisă la provocări și la lucruri neașteptate... Din această cauză, orașul a trecut pe planul doi, ceva nedorit a apărut de nicăieri și a devenit mai atractiv. Și cu toate acestea este același, căci oamenii săi nu s-au schimbat atât de mult. Par să prezinte un alt chip, poate sunt puțin cam guralivi, muștrători, unii nemulțumiți, alții neliniștiți, dar foarte puțin mulțumiți. Tuturor li se pare că forfota din jurul lor este mai rapidă decât ar vrea fiecare. Poate că nu înțeleg totul așa cum ar trebui. Dar oare cum este corect?

Soarele ne zâmbește, dar vântul care ne mângâie face ca frigul să fie pătrunzător. Ne afectează și sufletul. Sunt mulți oameni pe stradă, cu sacoșe și geanți, mai mult sau mai puțin pline. Te uiți la ei și observi cum fiecare are privirea obosită. Fac în fiecare zi același lucru, scăpând atenției faptul că în acest fel, timpul trece. Ce rămâne în urma lor? Orașul...

M-a luat pe nepregătite această vizită. Ne priveam în tăcere, doar ochii încercau să schimbe înțelesuri. În prima clipă

nu o recunoscusem. Stăteam în pragul ușii privind-o intens și încercând să-mi amintesc ceva legat de chipul ei. Îmi zâmbea, privindu-mă din dosul unor ochelari cu lentile mici, puțin fumurii. Avea părul decolorat în șuvițe blonde și-l ținea strâns la spate. Era fardată decent, poate un pic mai accentuat, dându-i un aer care semăna a provocare. Purta o haină îmblănită care-i dădea un aer de distincție. Cizmele negre înalte până la genunchi se armonizau cu pantalonii mulați pe picioare, făcând-o să pară mai înaltă. Rămăsesem tăcut, un pic derutat, neștiind ce să spun. Într-un târziu tot ea rosti primele cuvinte.

— Nu mă mai recunoști Filip, sunt eu, Otilia!

Am avut impresia că auzind-o vorbind, mi s-a trezit o amintire pe care datorită surprizei, nu o acceptam. Eram la fel de derutat ca la început, știam că trebuia să fac ceva. Trecuse destul de mult timp de când ne priveam în tăcere așa că am invitat-o înăuntru. Glasul ei, numele, la care s-au adăugat și gesturile ei, m-au făcut să-mi amintesc mai multe. Am avut senzația că de undeva, dintr-un loc prăfuit, din adâncul memoriei, cu surprindere îmi apare amintirea ei. Dar acum este cu totul schimbată. Doar faptul că o cunoscusem foarte bine în trecut m-a ajutat să-mi dau seama într-un sfârșit, că este ea...

Pașii mă duc spre centrul orașului. Înaintez fără să mă gândesc prea mult pe unde merg. La un moment dat am realizat că mă îndrept spre port. Acolo, undeva aproape de fluviu erau niște depozite cu un aspect deprimant, lângă ele fiind câteva locuințe vechi, mărunte, a căror istorie și-a pierdut începutul. Formau toate o străduță scurtă, diferită de toate felurile de străzi din oraș. Când am trecut odată pe acolo întâmplător, coborând panta care lega parcul de această zonă a portului, am avut un sentiment cu totul special.

De sus, din parc, vedeai fluviul în adevărata sa splendoare. Mai departe în zare, se desfășura privirii balta cu al său mister rămas dintr-un trecut îndepărtat. Văzând acea străduță care mi s-a părut aparte încă de la început, am realizat

că sunt atras de farmecul ei. Se putea spune că este o rămășiță din vechime, când au trăit aici altfel de oameni. Emoția mi-a umplut sufletul. Totul părea părăsit, colbul uitării așezându-se peste tot ce vedeam în jurul meu. De undeva dintr-o casă tivită se auzea o melodie cunoscută, iar sentimentul pe care-l aveam ascultând-o se potrivea cu ceea ce gândeam eu despre acel loc. La un moment dat melodia încetă. Liniștea luă în stăpânire tot ce era în jur. Tăcerea mi-a creat senzația că eram un intrus. Nu știam ce căutam acolo iar din aceasta cauză mă simțeam cam stingher.

La o fereastră apăruse capul unei fete care mă privea îndelung, cu surprindere, am avut eu impresia. Apropiindu-mă de fereastră de la care eram studiat, mă întrebam ce se va întâmpla. Eram pregătit pentru orice, dar nu-mi era frică. Aș fi vrut să spun ceva, dar cuvintele mi s-au oprit în gât, nici nu știu ce-ar fi trebuit să vorbesc.

— Dacă nu va supărați, am auzit-o într-un târziu pe fată, îmi spuneți cât este ceasul?

Întrebarea fetei cred că a salvat momentul. Glasul ei era atât de firesc, încât am avut impresia că tot ce gândeam eu era ridicol. I-am comunicat ce oră este, ea a întors capul și a vorbit cu cineva din cameră, apoi s-a întors din nou spre mine.

— Căutați pe cineva? m-a întrebat curioasă, studiindu-mă cu atenție.

Eram destul de încurcat, dar am reușit să inventez ceva care să pară adevărat. Apoi am cerut puțină apă, sperând să nu deranjez. Afară era destul de cald la acea vreme. Mi se uscaseră gâtul, saliva parcă-mi pierise din gură, abia mai puteam respira. Vorbeam cu greu din cauza disconfortului creat de soare. Nu m-am așteptat, fata m-a poftit înăuntru să beau o cafea împreună cu ei.

— Nu trece în fiecare zi cineva pe aici, mai ales cineva deosebit, spuse ea resemnată.

Mă uitam la fată, apoi la băiatul pe care l-am văzut prima oară abia când am intrat înăuntru. Fata mi-a atras privirile, părea interesantă. După felul în care arăta și după comportament, era învăluită în mister. Gesturi și cuvinte frumoase, ca și cum ne-am fi cunoscut mai demult și încă ceva ce am constatat dar nu puteam să-mi explic atunci, făceau misterul de nepătruns. Constatarea aceasta mă captiva. Mi se părea ridicol să accept invitația, dar felul în care schimba câteva cuvinte cu băiatul din cameră, apoi zâmbetul pe care mi l-a afișat privindu-mă insistent, m-au cucerit pe loc.

— De ce eziți, te temi cumva?

Recunosc că nu mă simțeam deloc în apele mele, însă provocarea din cuvintele ei m-au făcut să fiu mai atent. Simțeam o atracție pentru această situație inedită. Cunoscușem o persoană interesantă, despre care doream să aflu mai multe. De asemenea, mă gândeam că nu era drept să trăiască aici, într-un loc uitat de lume. Dar în aceeași măsură rămăsesem atent pentru a evita, eventual să fiu amestecat în ceva care să-mi creeze probleme. Dar misterul mă atrăgea mai mult, așa că am acceptat într-un târziu.

După ce m-am așezat pe un scaun, mi-am plimbat privirile prin cameră, apoi de la ea la el și invers.

— Te-aș ruga dacă nu te superi și dacă te pricepi, să te uiți puțin la casetofonul nostru, spuse fata. Nu prea merge bine, scoate un zgomot care deranjează.

Mă privea direct în ochi fără urma de sfială, pe când băiatul părea încurcat, neștiind ce să facă. Impresia de pericol, că se va întâmpla ceva rău, îmi dispăruse. Camera era mică, aveai senzația că totul este înghesuit. Tavanul care era destul de jos și mobilierul masiv, întăreau această impresie. Lângă fereastră se afla o măsuță mică, pe care era așezat casetofonul. Peste tot se găseau haine, pe scaune, pe pat, agățate de ușile șifonierului și acest lucru crea senzația că totul e dominat de dezordine. Pe un perete deasupra patului erau lipite câteva

fotografii cu artiști, decupate din reviste străine, unele fiind nuduri de femei frumoase.

În acest mediu ea se mișca în voie de colo, colo dând impresia de siguranță și preocupare. Căuta cafeaua, o cană, zaharul, pentru a prepara băutura la care fusesem invitat.

— Niciodată nu găsești nimic aici, încercă ea să se scuze.

Părul îi era castaniu, lung până la umeri. Fața o avea puțin prelungă, cu trăsături fine, sprâncenele frumos arcuite, iar ochii câprui. Felul cum vorbea și glasul puțin răgușit îți inspirau regretul de a nu fi fost puțin altfel. Această față era o frumusețe neterminată. Nu se jena să stea în fața mea îmbrăcată cu o fustița scurtă și în sus cu un maieu prin care se distingeau cu ușurință vârfurile sânilor ei bine conturați. Mai târziu, când eram un obișnuit al casei și după ce îmi dădusem seama de felul ei de a fi, mi-am schimbat părerea. Superficialitatea care o caracteriza la început, era doar o trăsătură de suprafață.

El era un tip înalt, solid, care se mișca lent, destul de reținut și parcă încurcat de prezența mea. Când stătea în picioare domina camera, iar privirea sa aspră îl făcea să pară mai puțin plăcut în comparație cu ea. Prin felul cum se mișca și observa lucrurile ce se derulau, dădea impresia că este foarte atent să nu-i scape nimic din ce se petrecea în cameră. Puțin sfios și în același timp nepăsător, acum stătea la masă în fața mea, fumând. Mi-a oferit și mie o țigară, dar l-am refuzat, mi-am aprins una de-a mea. În acea vreme încă fumam... M-am uitat puțin la casetofon, l-am pornit, totul părea în regulă, totuși avea un sunet supărător. Între timp, fata se apropie de noi cu ceștile pline cu cafea și după ce ni le-a pus fiecareia în față, se așeză lângă mine.

— Cred că știu ce problemă are, am spus după ce am luat o gură de cafea. Aș vrea puțină vată, spirt sau alcool și un băț de chibrit, am cerut convins că zgomotul provenea de la capul de redare care nu mai fusese curățat de mai mult timp.

Credeam că voi observa o mica strâmbătură din nas din partea ei, ca atunci când îți dai seama că nu ai ce-ți trebuie, dar m-am înșelat. Mi-a adus tot ce cerusem și nu peste mult timp, cu toții am observat că mergea cu mult mai bine. Fața lui se înseninase iar ea surâse relaxată. Era ciudat să te entuziasmezi pentru un lucru atât de minor dar abia mai târziu mi-am dat seama că acest lucru era un fel de evadare, renunțarea ca o armă cu care te apărai de prezent, o atenuare a impactului realității dure. Celor doi nu le păsa de nimic...

— De fapt, spuse ea destul de surprinsă, am și uitat să facem cunoștință. Eu sunt Otilia continuă ea zâmbind, iar el este fratele meu, Radu.

M-am prezentat și eu, iar acum că eram cât de cât acomodați cu toții, am reușit să încropim o discuție. Am aflat că acolo locuiesc de mai mult timp, dar nu mi-au spus mai multe despre ei. Nu am încercat să aflu ceva în plus. Au precizat însă, că felul lor de a fi îi ajută să treacă peste toate greutățile. În acea perioadă, mai mult ca de obicei, noi toți aveam mari greutăți. Am realizat că nu-mi părea rău că-i cunoscusem. Erau altfel în comparație cu toți cunoscuții mei despre care credeam că sunt gârboviți sub povara grijilor de zi cu zi și pentru viitor. Noii mei prieteni își trăiau fiecare clipă în prezent. Nu îi supăra faptul că nu totdeauna aveau ce mânca, se descurcau ei, chiar dacă păreau rupți de realitate. Nu doreau să știe absolut nimic din ce se petrecea în jurul lor, oare așa este?... Aveau lumea lor, regulile lor, plăcerile lor. Am mai discutat de una, de alta, timp în care mă relaxasem cu totul. I-am invitat să ieșim toți trei să ne plimbăm și să bem ceva rece. Era o zi de vara toridă.

Din acea zi am început să cutreier destul de des acea parte a orașului, trecând pe la ei, ieșind cu toții în oraș de multe ori sau discutând la nesfârșit pe diferite teme. Nu aduceam niciodată vorba despre regimul politic din țară. Alți cunoscuți de-ai mei discutau doar acest subiect. Nici mie nu-mi plăcea

cum trăiam, dar preferam să nu mă mai gândesc la problemele care ne chinuiau pe toți. Într-un fel, era felul meu de a ignora ceea ce trăiam dar și modul prin care îi disprețuiam...

În acele zile, îmi dau seama acum, era perioada când aveam o alta părere despre oraș. Ciudat, îl percepeam de fiecare data altfel decât părea. Seara, când mă întorceam acasă, mă consolam cu ideea că data viitoare voi avea prilejul să savurez plăcerea de a descoperi fiecare colțișor al său. Plimbările mele aveau de obicei același traseu, urmând străzile pe care le știam, în speranța că o să descopăr secretul orașului. Dar parcă-mi lipsea timpul, totul se precipita, străbăteam ca un robot străzile din centru, la fel ca și ceilalți pe care-i bănuiam că și ei caută ceva...

Mai târziu am constatat că pe măsură ce deveneam mai apropiat de noii mei prieteni, totul se schimba, părea altfel în ochii mei. Rămâneam cu privirea pironită în tavan atunci când nu plecam de acasă, gândindu-mă și încercând să înțeleg. Orașul era același, nu se schimbase nimic, dar totuși credeam că fiecare parte a lui îmi inspira ceva nou, plăcut. Eram mulțumit, dar de ce această schimbare? Căutam un răspuns însă nimic nu mi se părea acceptabil. Exista o enigmă și eu trebuia să o dezleg. M-am gândit că trebuie să intru în amănunte, să mă apropii mai mult de oraș, să aflu astfel mai multe și să înțeleg.

Era o perioadă când toți intrasem într-un automatism. Făceam ceva, pentru a putea face apoi altceva, ca mai pe urmă să continuăm acel ceva de la început. Parcurgeam un cerc vicios, în viteză, clătinându-ne după un timp și fără vlagă. Cine poate rezista unui astfel de ritm? Ne schimbasem cu toții, ne lipsea acea satisfacție pe care ți-o dă libertatea și lipsa constrângerilor. Timpul mergea înainte, doar el știa unde, noi îl urmam supuși pentru că nu aveam cum să ne împotrivim lui și nici nu mai așteptam vreo schimbare în bine de la viitor. Înaintam, cu povara grijilor în spate, privindu-ne picioarele cum ne poarta... Spre ce, unde, vroiam și noi să știm.

Nu bănuiam, dar mai târziu mi-am dat seama că pentru fiecare exista un refugiu. Și am început să-l caut, să descopăr, să observ oamenii. Pe măsură ce înțelegeam, orașul se schimba sau îl vedeam eu altfel. Trăiește odată cu noi, se identifica cu noi, bun sau răi așa cum suntem toți. Forța noastră însumată era la baza puterii lui...

De cate ori treceam pe lângă biserică, îl zăream pe acel bătrân așezat la poartă. Aștepta răbdător să i se facă milă trecătorilor și să-i arunce un bănuț. Indiferent că era seară, dimineață, că ploua sau era soare, bătrânul era acolo. Privea fix în gol, ignorând timpul și așteptând răbdător. Mă aplecam pios și-i puneam în palmă un bănuț. Parcă trezit din gândurile sale, bătrânul îmi mulțumea încercând să spună câteva cuvinte, dar fără să mă privească. Cred că așa făcea cu toți cărora le era milă de el. Rămânea apoi în aceeași poziție de la început. Mă gândeam de multe ori la acest om, mă întrebam dacă are sau nu familie, cum fusese când era tânăr, ce necazuri îl marcaseră și cum a ajuns aici... În același timp, încercam să descopăr la ce se gândea în timp ce stătea la poarta bisericii și aștepta...

Cu toții așteptam, dar aveam speranțe? Faptul că nu făceam nimic care să ne scoată din acea stare de amorțeală, putea fi o formă de răspuns negativ. Acceptam tacit acel cerc vicios, fără să aibă nimic interesant, fără adevărate satisfacții, la infinit. Și totuși există oameni care se bucură în acest timp, sau dau impresia ca o fac, dar aceia nu știu nimic. Se hrănesc cu surrogate, se mint singuri, cred că așa merge lumea și așa este firesc să fie.

Eram și eu unul dintre ei, atunci când i-am cunoscut pe Otilia și pe fratele ei, dar treptat am început să văd altfel lucrurile. Ei trăiau simplu, dar viața lor mi-a făcut impresia că este plină în comparație cu a altora din care făceam și eu parte.

Robert era și el unul dintre aceștia. Am simțit că trebuie să-l ajut, de fapt în așa fel ne-am cunoscut. Era șocat de ceea ce i se întâmpla. Abia ce terminase facultatea, apoi fusese

Eqpvkpwctgc "ceguvwk" xqnwo '
achiziționând volumul de pe

www.edituralumen.ro
www.librariavirtuala.com

ucw "fkp" nkdt tkkng "pqcu v

Această femeie

MIHAIL VĂDINEANU

Narațiunea romanului constă în prezentarea evenimentelor fericite și nefericite pe care le trăiesc membrii unui grup de prieteni în perioada crizei financiare din anii trecuți. Fiecare dintre ei trăiește altfel față de ceilalți, acea perioadă grea din viața noastră. Multe din acțiuni sunt inspirate din realitate, însă nimic din ce este prezentat nu o copiază.

Personajele sunt puse în fața unor încercări noi de care nu s-au mai lovit până atunci, naratorul prezentând evoluția fiecăruia și interacțiunea dintre ele. Pe măsură ce prezintă viața personajelor, prin ceea ce expune, naratorul în mod indirect își prezintă și viața sa din aceeași perioadă, cu momente de fericire dar și multă suferință pe care le aflăm din gândurile sale.

Romanul a fost conceput prezentând unul dintre personaje drept naratorul său. Prin felul cum evoluează narațiunea, la un moment dat totul va fi învăluit în mister, care până la final se risipește, dar nu cu totul.

